

Andrzej Koperski

Przemyśl, st. 16, Podzamcze, ul.
Matejki 7a

Informator Archeologiczny : badania 27, 125

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**Przemyśl, ul. Jagiellońska
i ul. Wodna**

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Przemyślu

Badania prowadziła E. Sosnowska. Finansowane przez Wojewódzką Dyрекcję Inwestycji w Przemyślu. Relikty miejskich murów obronnych. Okres nowożytny, ślady osadnictwa średniowiecznego.

Celem badań było rozpoznanie relikwów miejskich murów obronnych (odcinek północny wraz z Bramą Wodną). Wykonano 4 sondáže. Stratygrafia w tej partii miasta zaburzona jest zabudową XIX–XX w. (fundamenty budynków). W sondażu 4/91 wystąpił materiał ceramiczny średniowieczny od głębokości 1 do 2,8 m. Zanotowano także obecność fragm. drewna. We wszystkich sondażach wystąpił liczny materiał ceramiczny z XVI–XIX w. Na ślady muru miejskiego ani Bramy Wodnej czy też ich negatywów nie natrafiono.

**Przemyśl, st. 16, Podzamcze —
ul. Matejki 7a**

Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej
w Przemyślu

Badania prowadził mgr Andrzej Koperski. Finansowane przez Muzeum Narodowe Ziemi Przemyskiej w Przemyślu. Pierwszy sezon badań. Osada — podgrodzie wczesnośredniowieczne (X–XII w.), cmentarzysko szkieletowe późnośredniowieczne (XIII–XV w.).

Stanowisko położone jest w wyższej partii północno–zachodniego stoku wzgórza, górującego nad szeroką doliną zalewową Sanu, tuż u podnóża zamku. Wykop budowlany pod zabudowę zboru metodystyczno–ewangelickiego spowodował w dużej mierze zniszczenie stanowiska.

W zachowanej, niewielkiej części profilu wschodniego wykopu uchwycono warstwę kulturową grubości 0,6–0,7 m z zawartością licznych fragm. naczyń, węgla drzewnych, polepy, a także: dwóch przేశlików z łupku wołyńskiego, dwóch paciorków bursztynowych, fragm. żelaznego nożyka, żelaznych ćwieków i fragm. żelaznych okuć. Materiał, głównie ceramiczny, pozwala wstępnie datować warstwę kulturową stanowiącą pozostałość osady–podgrodzia na XI–XIII w.

W warstwę kulturową wkopane były mocno naruszone groby szkieletowe. Wśród 14. skupień kości ludzkich wyróżniono 10 regularnych pochówków. Zmarli złożeni byli w pozycji wyprostowanej, na wznak, wzdłuż osi wschód–zachód, głowami ku zachodowi, ręce złożone mieli na miednicy lub łonie. Stwierdzono dwupoziomowość pochówków. Brak było śladów drewnianych trumien. Wyposażenie w postaci kolistego pierścionka z drutu brązowego znaleziono jedynie w grobie nr 4. Cmentarzysko prawdopodobnie towarzyszyło budowli sakralnej, być może drewnianej cerkwi, na której ślad jednak nie natrafiono. Cmentarzysko przypuszczalnie należy odnieść do drugiej fazy, tj. okresu od XIII do XV w., kiedy w wyżej położonym grodzie funkcjonowała romańska cerkiew Wołodara.

Zarówno odkrycie warstwy kulturowej związanej z istnieniem wczesnośredniowiecznego podgrodzia, jak i późniejszego cmentarzyska, być może o charakterze przykościelnym, jest bardzo istotnym przyczynkiem do pełniejszego poznania zespołu grodowego w Przemyślu.

Materiały złożono w Muzeum w Przemyślu.

Stanowisko winno być objęte systematycznymi badaniami archeologicznymi.